

PROPRIETAR—DIRECTOR

AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TARNAVA MICĂ

INSERATE

conform regulamen. de aplicare a tarifului comercial, categoria V.

REDACTOR

DUMITRU NEDA

Foaie înscrisă în Registrul de publicații al Trib. Târnava-Mică sub Nr. 2—1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Unitatea

Foaie bisericească — Apare în fiecare Sâmbătă

Adevărul Smereniei

(ch.) „Dumnezeule, fii milostiv mie păcătoșului“. — Se știe că sufletele alese se complac să stea ascunse în tainele smereniei. Acolo află ele adevărul: Așternând înaintea lui Dumnezeu ființa și știința, puterea și averea lor, află că toate acestea sunt numai ignoranță, slăbiciune și lipsă, însași golătatea, înaintea Lui: așa află omul adevărul. În trăirea acestui adevăr apoi, se roagă ca vameșul: „Doamne, fii milostiv mie păcătoșului“, iar din trăirea și din rugăciunea aceasta se nasc sfinții, cari transformă generații și neamuri întregi.

— În zilele durerii noastre de azi ne reapare însă o altă arătare: „Nu sunt ca ceilalți oameni“. În locul vameșului se arată mereu omul plin de sine. Il află pe stradă, îl află în biserică și-l poți afla și la altar, îl află în cele mai înalte direcții și în fruntea popoarelor.

Privește la schimbarea scenariului neamului nostru în cei douăzeci de ani trecuți: Mulți împărțiți în facțiuni și partide am venit al după val în numele poporului, în numele patriei, în numele lui Dumnezeu și al lui Hristos, și care cum am venit, am repetat cu mândrie cuvântul omului plin de sine: Noi nu suntem ca ceilalți oameni, ca cei cari au trecut: „jefuitori, nedrepti, destrănați“, etc., noi vom reface toate din temelii... Și totuși, cum s'au dus, cum ne-au desamăgit!

Așa cei împărțiți. Iar cei neîmpărțiți? Am stat de-oparte și i-am hulit pe toți. În felul acesta „toți ne-am abătut, împreună netrebnicii ne-am făcut“.

Noi nu acuzăm, ci ne doare adânc. Ne doare mai întâi nereușita celor sinceri și devotați unui ideal curat, de cari — mulți-puțini — au fost peste tot, dar pe cari i-a acoperit valul adesea pornit de ei. Ne mai doare apoi, și mai ales, că nu ne-am aflat ogașia ca neam în acea încreștinare a creștinului din noi, care să ne transforme sufletele prin trăirea după poruncile lui Dumnezeu și în folosirea mijloacelor lăsate de El — învățătură și taine, — pentru ca de fapt să nu jefuiscă nimeni nici odată, de fapt să nu fie nedrepti, de fapt să nu fie destrănați.

Aceasta ne lipsește, dar aceasta nu ne mai poate lipsi: Dar până când vom aștepta?

— Conducătorii țarilor și ai mișcărilor, ai familiilor și societăților și toți ceiee ascultăm să știm cu toții că nu este schimbare în noi până nu luăm contact cu Hristos prin Biserică și așa cum zice Biserica, pe care o vrem totdeauna afară de politică.

Ceasul acesta e mare și greu. Frați Preoți și popor credincios, să ingenunchem cu toții în sărbătoarea vameșului și să rostim din inimă rugăciunea lui, ca vrednici să ne facă Domnul de a afla calea sfințeniei prin învățura Bisericii.

Țară nouă

(=). Am fost la un pas de pierzare... Grație cerului, armatei și Conducătorului Statului, am scăpat, relativ, ușor. Ne bucurăm. Ne stăpânește un sentiment de ușurare și de liniște nouă. E firesc.

Nu e bine totuși să înotăm în beatitudine. Ordinea s'a restabilit, dar... primejdiile n'au trecut. Peste graniță, la dușmanii noștri seculari, încercările prin care am trecut au aprins noi speranțe de pradă ușoară. Iar acasă, sufletul neamului este încă răvășit de dureri, de mâni, de uri. Umblăm încă „pe margini de prăpastii“.

Totuși, a fost bună și nenorocirea la ceva. Cutremurul sufletesc prin care am trecut ne-a trezit definitiv. Vedem limpede unde am ajuns și ne-a făcut să vrem cu toată tăria ceea ce trebuie să facem de aci înainte. S'a transformat în crez arzător și general dorința de împăcare, de unire, de înfrățire a tuturor. Simțim în acest suflu irezistibil, care a cuprins sufletul neamului, o poruncă pornită din trăfundurile ființei noastre etnice. De împlinirea ei depinde viața ori moartea neamului.

Intrebarea e numai: cum s'o realizăm mai repede și mai trainic? Ce e de făcut pentru a transforma energia întregului neam într'o putere conștientă și perfect ordonată spre țintă?

Se înțelege de sine că, înainte de toate, trebuie să încheem capitolul numit: trecut. Nu să-l uităm. Nici să renunțăm la sancțiunile poruncite de inexorabila lege a dreptății, care pretinde reabilitarea ordinii morale adânc turburate. — Dar să nu facem din această scormonire în gunoaie preocupare dominantă și program de viață. Ci, simplu, o datorie dureroasă pe care au s'o împlinescă organele competente. Atât și nimic mai mult. — Noi toți ceilalți, conducători și conduși, avem altă treabă de făcut. Noi trebuie să privim viitorul, și numai viitorul. Învățând din trecut, să ne concentrăm, cu ultimul efort și cu toată dârzenia, întreaga energie, nu spre băbești lamentări, nici spre abjecte răfuei verbale cu umbrele trecutului, ci spre zidirea energetică și mândră a unui viitor mai bun.

Această hotărâre și vastă orientare spre mâne va avea darul să aprindă focul sacru al marelui ideal național, care singur va fi în stare să topească sufletele sbuciumate într'o unitate conștientă și indestructibilă a conștiințelor. Fără această ordine internă restabilă, orice altă ordine dinafară este înșelătoare și plină de amenințări.

Încercările prin care am trecut au avut darul să ne pună, în brutală lumină, acest ideal național superior, înțeles acum de toți,

dela cei mai mici până la cei mai mari, în acelaș fel. De asemenea *voințele tuturor s'au limpezit* și spiritul neamului stă gata de jertfă. De toate jertfele, până la cea din urmă.

Un singur element mai trebuie pentru ca pornirea la drumul biruinței de mâne să se facă cu toți sorții de isbândă: *organizarea, coordonarea, armonizarea* energiilor naționale. Aceasta e menirea Statului. El însuși trebuie să-și înțeleagă în acest chip, și nu altfel, rostul și să se organizeze în chipul cel mai potrivit acestui scop. Așa cum e acuma ticluit Statul român, nu corespunde. Evenimentele au dovedit-o în chip dureros și inapelabil.

Conducătorul Statului, d. gen. *Antonescu*, a înțeles acest lucru. De aceea, în recentul său apel către țară a declarat că este ferm hotărât să dea țării o nouă așezare politică, una care să poată aduna „pe toți, din toate generațiile și toate clasele“ la împlinirea marelui chemări a istoriei noastre.

Așteptăm cu toată încrederea această nouă constituție, care trebuie să ne dea o țară cu adevărat nouă, în organizare, în instituții și suflet. Nu ne simțim chemați să dăm, în vederea ei, sfaturi care ar fi, de sigur, inutile: Ne permitem, totuși, a exprima câteva dorințe, de care suntem siguri că tâlmăcesc sentimentul general al neamului și răspunsul unui imperativ național de importanță cu totul esențială.

Să fie noua țară cu adevărat și integral românească. Să lăsăm imitațiile. Am pățimit destul pe urma lor. Ne-am schilodit neamul, sufletește și trupește, îmbrăcându-l cu încăpăținată prostie, în haine streine. N'avem nevoie nici de cămăși, nici de saluturi de contrabandă. Nu ne trebuie țară nici liberală, nici legionară, nici fascistă, nici comunistă, ci simplu și frumos: țară românească! — Este de sine înțeles, că zicând *românească*, înțelegem și *creștină*; altfel n'ar mai putea fi românească.

Aceasta însă să fie a tuturor Românilor. Nu a unei secte, nici a unui partid, nu a unui front ori frății ascunse, ci a noastră a tuturor. Să avem cu toții datoria de a munci și dreptul de a trăi în ea în bună frățietate. Să fie utilizate, în ea, toate capacitățile și puse la treabă toate energiile cinstite. În idealul național suprem, în slujba către națiune, simțim cu toții la fel, indiferent de concepțiile mărunte ale programelor politice în cre care-dem și care în chip fatal vor fi variate.

În urmă, este o cerință fundamentală ca noua așezare politică, să impace nu numai diferitele clase și generații de cetățeni, ci să

realizeze mai ales unirea organică a națiunii cu Statul, a poporului cu conducerea țării. Iar aceasta nu se poate face, în chip trainic și sănătos, prin nici un fel de artificiu ori seducție, ci singur numai ascultând cinstită porunca ce se desprinde din firea omului și din natura societăților omenești. Adeca: prin, și pe temeiul libertăților cetățenești. Fără libertate, nu există contopire sufletească în Stat; nu există colaborarea constructivă cu autoritatea, care va părea mereu încătușare și constrângere; nu există sentiment de răspundere pentru bunul ori răul mers al treburilor publice. De aceea, în propriul interes, Statul are menirea de a fi organizatorul libertăților, nu distrugătorul lor. Înțelegem, mai ales în vremuri excepționale ca cele de azi, nevoia mâinei tari, a Statului autoritar: dorim însă autoritatea liber consimțită și cucerită prin merit, nu impusă din afară fără putința unei reale selecțiuni a valorilor.

Am mai adaoga doar atâtea: numai această cale a libertăților ferește țara de o primejdie care totdeauna și pretutindenea s'a dovedit fatală. E vorba de acțiunile și organizațiile oculte, care lucrează în ascuns și se feresc de lumină. Cine n'are dreptul de a vorbi pe față, e nevoit să se ascundă. Iar întunerecul e plin de primejdii

Incheem. Nu avem pretenția cu rândurile de mai sus, de a fi descoperit America. Ne place chiar să credem că am făcut lucru de prisos și batem la porți deschise. Dea Dumnezeu să fie așa. Noi vom fi cei dintâi cari, împreună cu un neam întreg, ne vom bucura din toată inima!

Felicitări Conducătorului. Țara respiră ușurată: Primejdia, poate cea din urmă, a trecut. De-acum putem nădăjdui o îndreptare a sorții, o viață și o Românie mai bună. Aceasta: prin fapta bărbătească a Conducătorului Statului și prin vrednicia armatei. — Mii de telegrame și scrisori trimise dlui gen. Ion Antonescu, din toate unghiurile țării, dela

oameni din toate clasele și toate straturile sociale, talmăcesc acest sentiment general de ușurare și de speranță nouă. Intre cele dintâi, dată în ziua de 24 Ianuarie, a fost telegrama I. P. S. mitropolitului nostru ALEXANDRU, care exprimă simțirea loială și adânc patriotică a întregii noastre Biserici. Iată textul ei:

„In ziua comemorării tuturor unirii românești, mulțumind lui Dumnezeu în Catedrala Noastră Mitropolitană din Blaj, Ne-am amintit cu emoție de Ceta ce în aceste zile cu bărbătească hotărâre a restabilit ordinea și buna rânduială în Țară. Biserica română unită trăind în cultul dragostei de neam, al ordinei și autorității, ține să Vă asigure de întregul său devotament, și în lupta pentru binele acestui neam și al acestei țări va fi alături de Domnia Voastră în tot ce veți face pentru realizarea idealului românesc. Dumnezeu Vă aibă în paza sa totdeauna. Trăiască România“.

Apelul Conducătorului. Indată după restabilirea ordinei, d. gen. Ion Antonescu a adresat țării un apel deosebit de impresionant și de mare importanță pentru viitor. Regretând că spațiul restrâns al gazetei nu ne permite să-l reproducem în întregime — el este de altfel cunoscut cititorilor noștri — vom rezuma pe scurt ideile călăuzitoare a acestui document, care pecetluiește un moment din cele mai dureroase ale istoriei românești.

La început, d. gen. Antonescu arată răutatea și urțenia morală a faptelor de tradare și de nerecunoștință pe care au săvârșit-o rebelii: au voit să-l omoare pe el, care le-a fost părinte, care le-a pus în mână cârmuirea țării, luând asupra sa cinci luni de zile răspunderea pentru atâtea greșeli pe care le-a pricinuit lipsa de pregătire și de omenie a multora din ei; — și au încercat să doboare ordinea legal constituită, fie și cu prăbușirea Statului. Au făcut această mișcare fără seamăn în duh de anarhie, de batjocorire a armatei, cu gând de prădăciune și jaf. Toate încercările de a-i opri pe răsurațiți au fost zadarnice.

Care e Adevărul ce luminează, și cauza primă și necesară a tot ce e creiat, dela masivii Himalaiei și până la electronii ce scapă ochilor omenești; Dumnezeu cel viu, care e părintele Universal al tuturor pământenilor indiferent de rasă, neam și culoare. El singur poate dărui vieții pământești armonia, dreptatea și pacea pe care o căutăm.

Când? Atunci când adevărul lui, bunătatea și iubirea lui, evanghelia și legea lui va pătrunde în complexul și intimitatea vieții individuale și sociale. Când mințile, inimile și sufletele, viața socială, economică, politică, culturală, artistică, literară, cu toate anexele lor, vor fi pătrunse și dirijate de evanghelia, dreptatea și voința legilor lui. Când deci, El va fi stăpânul nu numai de drept, ci și de fapt, a întregii și universalei vieți omenești. Atunci se va restabili dreptatea care cere în mod logic, ca roadele multilaterale ale vieții omenești să fie îndreptate spre acela și pentru acela care a creiat și conservă această viață. Din această dreptate va rezulta pacea. „Pacea și dreptatea s'au îmbrățișat“ (Ps. 83).

Și pentru că entitatea primordială a vieții părintești este omul, sufletul omenească, microcosmosul, va trebui ca acestui suflet să-i dăm pe Dumnezeu, să-l umplem de Dumnezeu. Să convertim și să transformăm suflet de suflet la viața harului care e viața divină. Nu este nimic mai actual și mai necesar pentru greutatea zilelor prin cari trecem, decât agîndruma

„Valuri de ură și de asuprire năvălind străzi“. — În fața acestei situații a trecut în funcțiune aparatul de ordine și siguranță a țării, care este armata. Acesta a funcționat fără greș. Merită întreaga recunoștință a națiunii.

Pentru viitor, s'au luat aspre măsuri păstrarea ordinei. „Tineretul a fost purtat un drum greșit“. Vinovăția celor cari au dus în rătăcire este imensă. Cei buni și cinstiți să-și recunoască greșala și să-și hrănescă nou drum de viață. Să isgonească sufletele ura sectară și să se umplă de iubire și dărză putere.

În urmă, Conducătorul Statului amă să va „pregăti noua așezare politică a Statului“, pe care o va supune țării „pentru judeca și primi“. „Vă voi chema pe toți, toate generațiile și din toate clasele, ca înfăptuim — alături de tineret — marea mare a istoriei noastre. Nimic pe lume nu va abate...“ Incheerea, care trebuie subliniată cu tărie deosebită: „Regele și Statul așteaptă dela toți împlinirea datoriei!“

La chestia manualelor de religie

Citesc totdeauna cu mult interes tot ce se scrie la noi în materie de cateheză. Am vădosc dezvoltarea discuțiilor de prin anii 1930 de când s'a pus chestiunea. Ca toți cari ceva rol la îndrumarea cauzei, în special dela Comisia Catehetică, sunt dornic și cerut să-și spună toată lumea părerea. Ba am stăruit mai mult ca să se admită manuscrise de mai mulți autori — nu numai unul oficial — ca lumea să aibă din ce alege.

Ca dovadă, că am citit cu toată atenția chestiunea cele publicate de păr. Ioan Borza nr. 50 din 14 Dec. 1940 al „Unirei“, servesc următoarele rânduri, cu cari voi întregi scrisorile cu atâtea convingere de Sf. Sa.

— Când va fi de tot bine?

Păr. Borza pune chestiunea numărului prea mare de manuale. Șapte manuale

FOIȚA „UNIRII“

Pacea dreptății

În iureșul de frământare și groază care înclătează astăzi în jocul său sinistru aproape toate neamurile lumii, se desprinde tot mai luminoasă și mai imperioasă setea sfântă după pace și dreptate. Omenirea, saturată de rătăcirile raționalismului ridicat la rangul de dogmă până mai ieri, și încătușată în concepțiile materialiste de astăzi — simte în adâncurile ființei sale o nouă foame și o nouă sete. Nici raționalismul, nici materialismul n'au putut-o mulțumi. Sufletul a rămas gol. Mereu flămând și mereu însetat. Căci nu i-s'a dat, și nu i-se dă încă nici astăzi de toți, și pe toată linia, singura realitate care-i poate liniști foamea și alina setea: Dumnezeu.

Da: Dumnezeu. Dar nu un Dumnezeu creiat apriori după chipul și asemanarea raționalismului și materialismului. Și nici un Dumnezeu național, creiat după chipul și dorința unor aberații moderne; ori un Dumnezeu străin și olimpic, care nu are nimic cu preocupările și durerile pământenilor. Nici un Dumnezeu sistem panteist care se identifică cu materia forța ori sângele. Ci Dumnezeu cel adevărat și cel viu, care e Spirit nemărginit, veșnic, transcendent. Dumnezeu cel viu, care e puterea ce-a creiat totul și guvernează totul.

pe toate căile, și a striga prin toate mijloacele ce ne stau la îndemână: Gustați și vedeți ce bun este Domnul (Ps. 33).

Biserica trebuie să apară pentru suferințele însetate și apăsate ale zilelor noastre, ca o cetate medievală și arhaică, în dosul erei necredincioșii și ignoranții nu bănuiește altceva decât o sumă de dogme pe cari nu cunosc, de tradiții și prescrieri rituale pe cari confundă cu formele cabalistice ale vechilor religii perimate — ci ca o cetate luată noasă pe munte. Viața liturgică trebuie desigur să fie largă, bine cunoscută și intens trăită. Glasul preotului trebuie să răsune viu și puternic de mana dreptății și păcii lui Isus.

Pe lângă adevărurile cari trezesc și săvârșesc credința, se va stăruie mult asupra păcii și fericirii atât de dorite astăzi și atât de străine celor mulți cari trăiesc departe de Isus — și care numai trăirea integrală și eroică a evangheliei lui Isus li-o poate procura. Dar, în fața de noi, vor forma subiectele de predicație, cari formează și sunt pentru cei cari nu le cunosc și le trăiesc — oaza păcii și fericirii — în deșertul semănat cu suferințe și lacrimi ale vieții actuale. Sf. Francisc de Asisi a condamnat mult pe unii preoți cari făceau dintr-o parte mereu rigorile dreptății divine și mânia Domnului deasupra păcătoșilor, dar nu au știut să invite și chiamă fiii la pacea și fericirea din

sapte clase! Ce bine era mai demult, cu un manual p. cl. 1-2, o Biblie pentru cl. 3-4, un Catehism pentru cl. 4-6, o Liturgică pentru cl. 5 și o Istorie bis, pentru cl. 6. Deci *aveam și atunci: 5 manuale pentru 6 clase*. Căci programa analitică din 1922 era pentru 6 clase, după aceea a venit școala primară cu 7 clase, noi pentru cl. 7 n'am dat nimic, decât că am tipărit pe Catehism: pentru clasele 4-7 (în loc de 4-6), dar text nou nu am dat nimic. Și n'am dat materie specială, cum era la cl. 5 Liturgica și la cl. 6 Istorie bis.

Rămânând cursul supraprimar cu trei ani, deci întreg învățământul primar cu 7 clase, a trebuit să ne acomodăm și noi, schimbând programa din 1922 și lărgindu-o pentru 7 clase. S'a luat ca materie nouă Pericopele evanghelice, cu cari se ilustrează partea de Morală din Catehism (și probabil se face destul de ușor), și cum o au și alte religii. O mai mare familiarizare a poporului nostru s. Scriptură e în nota vremii (contra sectelor!).

Catehismul s'a tipărit aparte pentru cl. 4 (etapa mijlocie) și aparte pentru clasele 5-7 (etapa superioară), fiindcă în aceste clase s'a renunțat la metoda concentrică, iar de altă parte erau plângeri grozave împotriva manualului comun, la care materia diferitelor clase o deosebeau literele mai mari sau mai mici. Se spunea că e o imposibilitate pedagogică!

Eu cred că pentru cateheți destoinici, și ca păr. Borza, nu era problemă manualul co-Bamun; dar marea majoritate a cateheților amărea altceva.

Și ca să vedeți, cât de mult ține lumea la *manuale distincte*, pe clase, voi descoperi, că eu, contrar prevederilor Programei Analitice, hotărâsem tipărirea manualului pentru clasele 1-2 la una. Așa s'a și anunțat apariția lui; așa am scos și cel pentru cateheți. Câți credeți că au comandat manualul unificat? Aproape nimeni! Mi-se cerea tot manuale distincte pentru cl. 1 și pentru cl. 2, încât a trebuit (la ediția 1) să tipăresc invelitoare

aparte și să broșez separat cele de cl. 1 și separat cele de cl. 2, cu toate că la acestea din urmă paginarea era în continuare dela cl. 1: începea cu pag. 33.

Dacă nu s'ar fi divizat acest manual, am avea la 7 clase 6 manuale, cum am avut la 6 clase. 5... Dar chiar dacă ar fi la una Catehismul claselor 4-7, nu s'ar câștiga nimic, pentru că tot ar trebui dat Pericopele, Liturgica și Istoria în manuale distincte.

Sau ar fi posibil să se dea pentru clasele 4-7 un manual care să-le cuprindă pe toate acestea? Nouă, autorilor de manuale, ne este indiferent, în ce formă le redactăm; cu toții căutăm ceea ce e mai ducător la scop.

După cele observate de mine, mulțimea manualelor — câte unul pentru fiecare clasă — nu se ia prea tragic. Dar pot asigura pe oricine, că prin noile manuale nu s'a înmulțit materia decât cu cele strict necesare; în schimb se spune că prin metoda activă, în care sunt redactate, este mult ușurată munca catehetului și a elevilor. Dar *munca rămâne*, și încă o muncă destul de amară, o știm din experiență. „Quem dii odere“, se referă și la cateheți. Decât că ei au mângâierea de a săvârși o operă supranaturală: *ducerea copiilor la Hristos!*

N. Brinzeu

Recunoștința neamului. Apărându-și țara de prăpastia războiului civil, au căzut în Capitală 17 ostași din rândurile armatei noastre. Iată numele acestor eroi, nume care se vor scrie cu slove de aur în cartea neamului:

Maior *Dănescu Constantin*, căpitan dr. *Marin Ionescu*, din reg. 4 Dorobanți; plut. *Tr. Anghel Marinescu*, din reg. 4 Dorobanți; sergent major *Ion V. Dumitru*, din reg. 21 infanterie; sergent *Ilie Dogaru*, din bat. I. infanterie ușoară; sergent *Barcea Ștefan*, din reg. 4 Dorobanți; caporal *Gh. Mărgineanu*, din reg. 2 grăniceri; fruntaș *Ștefan Dinescu*, din reg. 4 Dorobanți; fruntaș *Ion Oprea*, din reg. 4 Dorobanți; fruntaș *Constantin Grigorescu*, bat. I inf. ușoară; soldat *Ștefănică Costache*,

reg. 2 grăniceri; soldat *Ștefan Vasile*, reg. 2 grăniceri; soldat *Sandu Voicu* din reg. 2 grăniceri; soldat *Dumitru Tăruatu*, reg. 2 grăniceri; soldat *Ion Grancel*, reg. 4 Dorobanți; soldat *Ilie Soare*, reg. 4 Dorobanți și soldat *Nicolae Grecu*, reg. 4 Dorobanți.

Țara întreagă s'a plecat, cu pioasă durere, în fața sicriilor lor, pe care le-a petrecut la groapă Luni în 27 Ianuarie. Pompa funeraliilor naționale, precum și decorarea lor „post mortem“, cu „Virtutea militară“ și „Steaua României eu spade“, n'au fost decât un mic semn al marelui recunoștințe pe care o păstrează neamul eroismului lor pilduitor.

Această recunoștință îmbrățișează, în chip firesc, și pe cei dragi ai lor, din această viață. Fără nici un apel din partea cuiva, îndată după vestea sfârșitului lor glorios au început a curge danii din toate părțile pentru ajutorarea familiilor care i-au pierdut pentru totdeauna. În fruntea donatorilor se înscrie însuși *M. S. Regele M. Hai*, cu suma de 500.000 iar Conducătorul Statului, d. gen. *Ion Antonescu*, cu 200.000 lei. Aceste gesturi pilduitoare au făcut ca, în abia câteva zile, suma adunată spre nobilul scop să treacă peste nouă milioane lei. Și ea va crește mult încă. Se cade să se asigure larg viața familiilor cari au dat comunității în ceasuri grele tot ce puteau da: vieți salvatoare de țară!

Noul guvern. Dureroasa încercare de rebeliune pe care energia Conducătorului Statului și spiritul sănătos al armatei a știut-o înăbuși la vreme, a făcut necesară schimbarea guvernului. Aceasta cu atât mai vărtos, că urzitorii răsvrătirii neisbutite au fost tocmai unii din cei mai importanți membri ai Cabinetului de atunci: vicepreședintele Consiliului de miniștri, și generalul chemat să păzească ordinea și bunul mers al afacerilor interne.

Cu promptitudinea cerută de împrejurări, d. gen. *Ion Antonescu* a și constituit noul guvern, în fruntea căruia a rămas d-sa ca președinte, luând deodată și conducerea afa-

șării lui Isus. Cari descriu virtuțile creștine și ca niște piscuri colțuroase și greu de urcat, uitând de glasul Domnului: jugul meu este blând și sarcina mea ușoară. Sigur după pilda Sf. Ioan Vanney, care este patronul păstorilor de suflete și a tuturor preoților sfinți, păstorul cel bun va sguđui mereu conștiințele păcătoșilor cu rigorile dreptății divine față de cei impenitenți — dar cu acelaș glas și aceeaș mâna va întinde celor căzuți și zdrobiți ramiul de măslin al iertării, iubirii și bunătății divine, care nu voește moartea păcătosului ci ca să se întoarcă și să fie viu. Chiar dacă acei păcătoși vor fi cufundați și înamoliți în cele mai infecte curente ale materialismului, raționalismului, sensualismului, aroganței, ignoranței, și celorlalte plăgi mortifere ale zilelor noastre.

Dela teorii va trece la cazuri concrete, amintindu-și de adagiul latin: *exempla trahunt*. Va cristaliza înaintea fiilor săi sufletești icoana vie a atâtor suflete de preoți, a căror număr este 1 giune, în Răsăritul de odinioară ca și în Apus, și cari și-au găsit fericirea și pacea în dreptatea Domnului. Cari au înțeles nu în mod figurat, ci practic, cuvintele Domnului: *Împărăția lui Dumnezeu este pace și bucurie întru Spiritul sfânt* (Rom. 14, 17).

Și pentru că unii din fiii zilelor noastre, exteriorizați cum trăesc, fără nici o noțiune de dreptății în sens creștin, nu-și pot imagina ce repercursiuni are această dreptate asupra

chiar a terenurilor de activitate în cari își caută gloria și fericirea — trebuie mereu să evidențiem acest lucru. Unde va fructifica mai intens mintea omenească decât luminată în farurile filosofiei creștine, și dogmelor bisericii cari sunt în posesiunea Adevărului descoperit prin însași revelația divină? Unde se vor adăpa mai intens arta și literatura decât sub cupola vastă și nemărginită a Frumosului divin, care formează și va forma mereu terenul insondabil și veșnic de inspirații și creații artistice, pentru cele mai geniale minți și suflete, insetate după limpezimea și frumusețea divinității. Câtă depărtare dela acești vulturi cari pe urmele lui Dante, Chateaul Criad, Claudel, ridică omenirea spre cer, și până la rămătorii literari pentru cari orizontul de muncă se mărginește în terenul infect și vicios al imoralității. Și cari în loc să creieze distrug; cari răspândesc miasmele morții și pestilenței morale la lumina zilei, umplând librăriile, chioscurile și străzile cu otrava morții. Și încă sub eticheta de artă și literatură. Când în fața justiției și dreptății adevărate a Domnului sunt mai vineveți decât criminalii dela drumul mare. Deci criminalii și nu artiști.

Dacă e vorba apoi de viața economică, socială și politică, nici aceasta nu-și va găsi echilibrul înafară de evanghelia și dreptatea Domnului. Acestea din urmă sunt cași seva menită să pătrundă în întreg organismul vieții omenești. Și mai sunt condiția indispensabilă

a progresului, păcii și armoniei, între părțile constitutive a acestor vremuri de activitate. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, — și toate celelalte vi-se vor adauge vouă (Luca 17-26). Iar profetul inspirat ne asigură și el: fericit este neamul căruia Domnul este Dumnezeuul său (Ps. 32). Nefericirea unui popor, afirmă cu multă competență dominicanul Lacordaire, începe cu zeificarea rațiunii și domnia pântecelui. E o iluzie periculoasă deci a ne închipui că viața socială, economică și politică, se poate desvolta și trăi independent de liniile dreptății și evangheliei Domnului. Ori că ne-om afla pacea socială, economică și politică înafară de comandamentele divine. Cum am constatat-o deja în recenta și trista experiență.

De aceea și vedem pe capii Bisericii, începând cu Leon XIII, Pius XI și actualul Pontific, cari au stărut și stărue mereu de-a se clădi întreg edificiul vieții omenești pe dreptate și moralitate. Chiar fiind vorba de conciliile actuale, cari nu-și vor găsi soluție și alvie temeinică atât timp cât nu se va lua ca și criteriu de pace: dreptatea. Și nu o dreptate concepută după chipul cutărui corifeu, ori popor arogant, ci dreptatea izvorită din legea naturală și veșnică a justiției divine.

Iată, prin urmare, icoana limpede și ideală a celor două noțiuni de pace și dreptate, atât de fluturate azi de toate buzele, dar atât de puțin înțelese — pătrunse și trăite.

Pr. Vasile Lupu

cerilor externe. Titularii celorlalte portofolii sunt dd.: gen. *Iosif Iacobici*, ministrul apărării naționale; gen. *Popescu I. Dumitru*, la interne; gen. *Radu Rosetti* la educația națională; prof. *Mihai A. Antonescu* fostul titular al justiției rămâne în guvern fără portofoliu; d. gen. *Stoianescu Nicolae* va conduce finanțele; gen. *Potopeanu Gheorghe*, economia națională; gen. *Grigore Georgescu*, departamentul lucrărilor publice și comunicațiilor; gen. *Ion Sichițiu*, la agricultură și domenii; prof. *Nichifor Crainic*, însărcinat cu propaganda; d. consilier de Casație *Gh. P. Docan*, la justiție; Lt. col. *N. Dragomir*, ministrul coordonării și Statului major economic; prof. univ. *P. Tomescu*, la muncă, sănătate și ocrotirii sociale.

Subsecretari de Stat au fost numiți dd. gen. *Gh. Dobre*, gen. *Const. Pantazi* și *C-dor Gh. Jienescu*, toți la ministerul apărării naționale, întâiul pentru înzestrarea și administrația armatei, al doilea pentru armata de uscat, iar al treilea pentru aer; gen. *Eugen Zwiedenek*, la economia națională, pentru colonizare și populația evacuată; *V. Dimitriuc*, la același departament, pentru petrol și exploatarea minere; *Aurelian Pană*, la agricultură și domenii; *Enric Otetelesanu*, la educația națională, culte și arte; *Mircea Vulcănescu*, la finanțe și gen. *C. G. Voinescu*, la departamentul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale.

Insuși Conducătorul Statului a denumit acest guvern: „ostășesc“, menirea lui principală fiind de a „asigura ordinea și a restabili mersul normal al administrației“, „impunând tuturor prestigiul autorității“, și dovedindu-se „expresia unității și disciplinei pe care o impun împrejurările de azi pe întreg cuprinsul țării“. Este de sine înțeles, că misiunea lui va dura până când se vor împlini aceste prime și supreme comandamente naționale. Ceeace, sperăm, se va întâmpla destul de curând. Atunci se va da țării — așa cum a anunțat Conducătorul Statului — o nouă organizare, o nouă constituție, pe care să poată înflori o nouă viață românească, în care să colaboreze frățeste toți bunii români, uitând pentru totdeauna sectarismul și fanatismul artificialei și periculoasei „lupte dintre generații“.

De prisos să adaugăm, că toată suflarea românească cinstită și conștientă, scăpată de coșmarul războiului civil, își va da întregul concurs la realizarea cât mai grabnică a acestui suprem imperativ național.

Știri mărunte

Bătălia abonamentelor. Lupta pentru a asigura existența „Unirii“ n'a încetat. Ea nu și-a atins încă scopul. Trebuie deci continuată. Dovezile ce le primim din toate părțile ne dau credința că ea se va solda cu biruință deplină. — Iată aci un fragment din scrisoarea pe care ni-o trimite păr. Valer Paveloniu, protopopul Orăștiei, anunțând gestul pil-ditor al preoției noastre din acel district protopopesc: „Cetind în „Unirea“, că se intenționează sărbătorirea împlinirii alor 50 ani de viață a „Unirii“, împliniți în slujba Sionului român unit cu Roma, — preoțimea rom. unită din districtul protopopesc al Orăștiei a socotit că se cade să ia parte la acest jubileu de jumătate veac de viață a „Unirii“. Participarea noastră la acest jubileu am crezut că trebuie să exprime: de-o parte sentimentul de mulțumire și recunoștință pentru activitatea neîntreruptă și hrana sufletească continuă primită dela „Unirea“; iar de altă parte să constituie un reazim și o realitate materială și morală pentru activitatea viitoare a gazetei. În acest scop Vă rugăm să primiți Lei 2000 dela preoții districtului, prin mijlocirea fondului proto-

popesc, drept donație pe seama fondului de susținere a gazetei, iar Lei 3500 valoarea abonamentelor vechi și nouă, a preoților districtuali.“

Pius XII și presa mondială. De Crăciun Sf. Părinte Pius XII a ținut un important discurs, asupra situației internaționale. Presa mondială se ocupă intens de acel discurs. Așa *La Liberté*, *Courrier de Genève*, *Natzional Zeitung*, *La Tribune de Genève*, etc., cari toate convin în a afirma că singura cale de a se ajunge la o pace durabilă e cea propusă de Pius XII.

Pocăiții nu dorm. Volbura evenimentelor ne face să-i uităm. Ei însă, sectanții, nu se lasă cutoptiți de sbuciumul general, ci își văd netulburaiți de prozelitismul lor primejdios. Corespondentul din Târgoviște al ziarului „*Timpul*“ (28-1-41) este de-a dreptul alarmat de progresele pe care le fac adventiștii în urbea sa. „In orașul nostru — scrie dânsul — această buruiiană streină a prins rădăcini adânci, zilnic predicatorii făcând victime noi. rupte din sânul bisericii ortodoxe. Astfel casa de rugăciune din str. N. Filipescu 36 a ajuns să deschidă sucursală pe str. Nifon...“ Dureros, de sigur. Mai ales că situația va fi asemănătoare și în multe alte părți. Totuși, nu măsura propusă de corespondentul „*Timpului*“: „imediată închidere a celor două case de rugăciuni“, ne va feri de primejdie. Ci cu totul altele. Spirituale.

Locale. Dumineca viitoare, a Vameșului și Fariseului, va predica în catedrală păr. *Augustin Folea*, canonic mitropolitan.

Expoziție. La Institutul Oriental din Roma s'a inaugurat o expoziție foarte importantă pentru cunoașterea reciprocă a Răsăritenilor și a apusenilor pe terenul liturgic. E vorba de un iconostas a vestitului pictor Pimen Sofronof, lucrat în stilul rusesc din secolul XV, de o mărime de 6x5 metri, cu 56 icoane.

Mămăliga-i talpa țării... În ultimele decenii era cât pe aci să uităm acest adevăr fundamental al existenței noastre. Vremea cu încercările ei crâncene, se îngriește să ni-l aducă aminte. — Din ordinul ministerului coordonării, începând cu 1 Februarie, în toată țara pâinea va fi fabricată cu 20% mălai, și nu se va pune în vânzare proaspătă, ci a doua zi, după cel puțin 1: ore dela scoaterea din cuptor. În afară de aceasta, perfecții județelor sunt autorizati ca, la nevoie să dispună, că o zi din săptămână, Lunea, să se consume numai mămăligă... Dar sănătoși să fim și să avem numai mălai destul: cu mămăliga suntem frați de cruce!

Corbul, vererița și uliul... Nu scriem aci o fabulă, furată din Esop. Ci dăm o scurtă știre, prea adevărată, pe care ni-o aduce, din patria celuilalt mare fabulist, Lafontaine, ziarul „*La Croix*“ (7-1-41): „In halele pieței din Lyon și-au făcut apariția piese de vânat care ar fi surprins peste măsură pe menagerile anului trecut, care însă n'au provocat la mușterii de azi decât o oarecare mișcare de curiozitate ori de... interes. E vorba de: corbi, vererițe și uli. — Deși perfecții au uitat să tarifeze acest vânat până acum disprețuit, prețurile s'au fixat dela sine în chip aproape uniform: corbul 10 frs. bucata, vererița 12, iar uliul ceva mai scump. Vânătorii de păsări, cari le imbiau, ofereau cumpărătorilor, pe deasupra, și o seamă de rețete care glorificau supă de corb, ostropelul de vereriță și uliul la tavă. Au și vândut toate piesele.“ — Incep a se arăta din plin roadele înțelepciunii acestui veac, pentru care, până mai ieri, porcicul era prea gras, vițelul prea bătrân, pieptul de curcan prea sec etc. De acum va cere hrană dela... corbi cerului. Dar nu dela cei pomeniți în Biblie!

Bilanț dureros. Icoana zilelor de groază, care ușor ne-ar fi putut fi fatale, începe a ni se înfrunța în lumină tot mai deplină. Și, în aceeași măsură, mai tristă, Ceeace s'a săvârșit atunci, și direcția pe care o apucase rebelunea, nu se mai poate încadra în noțiunea unei „lovituri de stat“, și nici chiar a „războiului civil.“ Ci poartă alt nume: pornire la anarhie și jaf. — Intr'adevăr, rebelii n'au atacat numai instituții de stat ci, în demența ce i-a cuprins, au început a împrăști moartea pe străzi. Au tras în slujbași cari își făceau datoria. Soldații au fost doborâți de gloanțe trimise de pretutindeni, din ferestre și de sub porți. N'au lipsit nici acte de sălbătăcie fioroasă: s'a turnat benzină peste soldați, apoi li s'a dat foc. — Iată rezultatul ororilor, așa cum s'a stabilit până la 27 Ianuarie. În Capitală, armata a avut 17 morți, în restul țării 14 militari morți și 46 răniți. Dintre civili: în Bucu-

rești 370 morți în spitale și în pădurea Băneasa 444 răniți; în restul țării 32 morți și 32 răniți. — Cine știe ce vor mai desvăli încă cercetările în exercițiul funcțiunii. — Deosebit de rușinos este o altă latură a constatărilor: prădăciunea șcarea a degenerat în jafuri și spargeri de proporții. La diferitele sedii legionare din țară s'au găsit nu numai adevărate depozite de valori și cantități enorme de mărfuri și valori de care au încărcat cu vârf nu mai puțin de milioane. — La unii dintre legionarii puși în răspundere (cum era chestorul Ilie Stănescu) găsit bijuterii și sume de bani ce se cifrează în milioane. Și se pare că încă n'am ajuns la sfârșit. Cine știe ce vor mai desvăli încă cercetările. — Am dori să nu se mai aplece pe asemenea compromișator. Ceeace știm e chiar destul de ne rușinăm și să mulțumim lui Dumnezeu că ferit de ceea ce putea fi!

† **Ana Popa n. Domnariu**, soția păr. Ioan Popa din Alămor, a adormit în Domnul bătă în 25 Ianuarie 1941; în anul al 40 lea al — Fie-i partea cu dreptii!

Telefonul „Unirii“

Administrația „Unirii“ chitează cu mîntă primirea următoarelor sume în abona-

Abonamente de susținere pe 1941: T. Tean, Turda, 500 lei; — Of. paroh. Vermeș, 400 Dr. P. Pal, Val a seacă lei 400:

Câte 200 Lei, abonament pe 1941. — Vaideiu. — Dr. St. Pop, Caransebeș; T. Trifu, brăveni. — A. Oțoiu, București. — Dr. V. Petean, Ciu. — Dr. L. Dan, Mociu. — Gh. Metco, Unirea. — I. P. S. Al. Cisar, București. — I. Radu, Reșița, Tatu, Reșița. — P. Ardeleanu, Reșița. — D. Al. Reșița. — Dr. E. Pantea, Reșița. — Al. Cadariu, — Gh. Georgescu, Reșița. — L. Cupșa, Reșița. — Marica, Reșița. — N. Laslău, Reșița. — L. Ch. Reșița. — St. Betea, Reșița. — I. Chira, Reșița. — Simon, Reșița. — M. Tuca, Reșița. — V. Borota. — N. Rubinescu, Reșița. — E. Ioanovici, Reșița. — V. Coca, Reșița. — G. Mărcuș, Deva. — Gh. S. Vintire. — N. Doboș, Vintire. — A. Mangra, — I. V. Albini sen. Zlatna. — I. V. Albini jun. — P. Stoica, Hațeg. — D. Hancu, București. — Spineanu, Agărbiciu. — Dr. Vescan Brașov. — Albini, București. — I. Teiușan, Beiuș. — Tr. Beiuș. — Al. Rîțiu, Beiuș. — Dr. St. Cosma. — Dr. Val. Boeriu, Beiuș. — V. Florean, Racoș. — S. Anca, Subpădure. — O. Corodeanu, Tg. Jiu. — G. pede Caransebeș. — Dr. I. Cârje, Făgăraș. — Dr. dor, Aiud. — C. V. Simonetti, Craiova. — E. Buia, — A. Ciacian, Craiova. — I. Sarca, Craiova. — Ionel Bărnăuțiu, Craiova. — P. Muntean, Timișoara. — Gh. Munteanu, Timișoara. — Dir. Sem. Fran. Hălăucești. — Dir. Lic. S. Vulcan, Beiuș. — Oficiul **rohiiale următoarele, câte 200 Lei pe 1941:** — Lechința de M. — Craiova. — Telciu. — Sanoș Lissa — Boutarul de sus.

Alte sume: Of. P. Balinț, 200 Lei pe 1941. — Lei 200 pe 1940 Total 400 Lei; — Pr. Gr. M. Constanta Lei 100 sem. I. 1941. — Dr. M. Cionca, 100 Lei sem. I. 1941. — I. Căndea Sănpetru, 1937—1940. — Of. P. Jebel Lei 200 pe 1939. — Dir. Beiuș 200 Lei 1937. — Dr. I. Tenchea, Timișoara Lei, achitat până Oct. 1940. — V. Deciu, Lugoj achitat până la 1 Oct. 1940. — Of. P. Pădureni achitat până la 30 Iunie 1941. — I. Viciu, Aiud Lei sem. I. 1941. — V. Băcală, Greoni Lei 600 pe 1936. — Of. P. Semlac 200 Lei achitat până la 30 Iunie 1941. — V. Borda, Reșița 200 Lei pe 1939. — Of. P. 200 Lei pe 1938. — Dr. I. Pop, Holod 100 Lei sem. I. Tâmaș, Holod 100 Lei sem. I. 1941. — V. C. Vintire Lei 100 pe 1941. — S. I. Ionașiu, Lugoj 200 Lei pe 1938. — Dr. P. Pal, Valea seacă 700 Lei pe 1939. — Lei 250 (iar Lei 450 pe 1941). — T. Gerasim, Șeșu Lei 1939. I. Viciu, Aiud Lei 100 sem. II. 1940. — Crișan, Turda 100 Lei sem. II. 1940. — Dr. I. Buteni 200 Lei 1939. — V. Cloca, Hârseni 150 Lei 1 Oct. 1940 — 30 Iunie 1941. — Lt. V. Zăgreanu, 200 Lei, achitat până la 1 Oct. 1941. — T. Micu, 200 Lei 1939. — P. Rusu, Pecica-Română 100 Lei II 1940. — Ing. Fl. Suluțiu, Brașov 300 Lei, achitat până la 30 Iunie 1940. — N. Șandru, Constanta — 31 Dec. 1941. — I. Trușășiu, Ceica 100 Lei 1941. — M. Măcelariu, Arad 200 Lei pe 1937 — Of. hiale: Bulgari 200 Lei până la 30 Iunie 1941. — Gh. 200 Lei 1938. — Păr. P. Olariu, Sibiu Lei 50 numărul festiv.

Câte 200 lei, pe 1940: Dr. R. Boilă, B. Arieș; — S. Simonetti, Cărnești; — Dr. A. Bă. Timișoara; — M. Simonetti, Sibiu; — V. Ungureanu de Criș; — precum și dela următoarele **Oficiu hiale:** Zorlențul Mare; Șeitini; Sinteia Mare; Rogoz; Bocșa Montană.

Câte 400 lei, pe 1938—1939: Dr. G. Rusu, curești; — I. Iuga, Medias; — Of. parohial Lele. Of. paroh. Șibot; — Of. paroh. Bârcea Mare; paroh. Vărdădia.

Câte 400 lei, pe 1940—1941: Dr. B. Suciu, nița; — Of. paroh. Nevrincea; — I. P. Pal, Lugăra.